

af deres Drift i Aar i Sammenligning med tidligere Aar, vil han se, at Forholdene ikke have virket derude saaledes som i København, at man væsentlig har kunnet overvælde Afgiften paa Forbrugerne, men at det har været en Forringelse af Foretagendets Udbytte til Skade for Foretagendets Ledere og Deltagerne deri, ikke mindst, fordi denne Bestemmelse om en ny Afgift paa Provinsteaterselskaber kommer samtidig med den alvorlige Takstforhøjelse, som rammer disse omrejsende Selskaber særlig haardt, idet den baade rammer deres Personer og de Teaterdekorationer og -rekvisitter, som de maatte medføre.

Det er det første Punkt, jeg har villet henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa. Ganske vist har denne Bestemmelse staaet i hans oprindelige Lovforslag, hvorfor han vel staaar særlig haardt paa den, men jeg tror dog, at den højtærede Finansministers Hjerte lader sig blødgøre, naar han faar undersøgt, hvorledes denne Skat er kommen til at virke. For en vis Klasse af Medborgere har denne Skat ligefrem været dræbende. Det er Lederne af omrejsende Cirkusselskaber. Jeg har hørt mange Eksempler paa, at denne Skat har virket som en fuldkommen Udsugning af disse Selskaber, som en Bortfjernelse af den Smule Overskud, som de tidligere havde. Det har været saaledes, at Cirkusselskaber for at betale Skatten den Dag, den forfaldt, have maattet bortselge af deres knebne Hestebestand. Den Skat, der hviler paa disse Selskaber, er en meget drøj Skat, det er 20 pCt. af deres Indtægt; en Femtedel af, hvad der er i Kassen, maa de aflevere til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister har sagt: Nu vel, de kunne tage det af deres Medborgere ved at forhøje Priserne med en Femtedel, men det har vist sig, at det ikke lader sig gøre. Jeg tror, at i hvert Fald mange Mennesker føle det, som om de staa overfor noget ganske ufatteligt, at Staten kommer til dem, der betale deres Skatter ligesom andre Medborgere, griber ned i deres Kasse og fjerner en Femtedel af den Indtægt, der er, selv om et muligt Overskud derved forvandles til et Underskud, selv om det betyder, at de maa ophøre med Virksomheden. Jeg tror, at den højtærede Finansminister, hvis han saa til Bunds i nogle af disse Forhold, vilde forstaa, at han gennem sin Lov er kommen til at ramme blindt paa en saadan Maade, at man hurtigst muligt maa søge at ændre Loven.

Under Lovforslagets Behandling i Folketinget undergik Lovforslaget om Vel-

gørenhedsforestillinger nogen Forandring. Den højtærede Finansminister havde ønsket en almindelig Bemyndigelse til at nedsætte Afgiften eller fritage Velgørenhedsforestillinger for Afgift. Dette forandredes i Folketinget og senere paa ny i Landstinget, saaledes at der opsattes en bestemt Skala, hvorefter Velgørenhedsforestillinger skulde beskattes. Ogsaa denne Bestemmelse rammer ganske blindt. Der er Steder, hvor Velgørenhedsforestillinger ere af den Art, at man meget vel kan overvælde Skatten paa Forbrugerne gennem en Forhøjelse af Billetpriserne. I Hovedstadens rige Velgørenhedskredse vil selvfølgelig noget saadant let kunne finde Sted, men der er mangfoldige Steder, hvor det ikke lader sig gøre, hvor Statens Krav paa en Del af Velgørenhedsforestillingernes Overskud simpelt hen bliver en Berøvelse fra den Institution eller de Personer, som skulde have Overskuddet af Velgørenhedsforestillingen, en Berøvelse af nogle fattige Kroner. Jeg kender et Eksempel herpaa ude fra Provinserne, ude fra Landet. Nogle Foreninger slaa sig sammen for at skaffe en Familie en haardt tiltrængt Hjælp. De foranstalte en Forestilling til Fordel for denne, og de have haft den Tanke, at dette Foretagende maatte siges at være noget, der ikke vedkom andre end dem og det gode Formaal, de havde, og at Staten ikke skulde blande sig deri. De spille saa godt som uden Udgifter og faa et Par Hundrede Kroner til Rest, som saa overgives til den fattige Familie og for denne betyder det gode, at den kommer over en Nødsituation, saaledes at de ere i Stand til at fortsætte deres Tilværelse. Pludselig kommer saa Statsmagten og siger: Her skulle vi have en Forestillingsafgift. Der kommer Amtsresolution, besørget videre gennem Birket, som kræver en Del af dette Beløb. I det Tilfælde, som jeg omtaler, androg det Beløb, der var Tale om, 18 Kr. 18 Kr. maatte saa hentes hos denne fattige Familie, som havde faaet sine 200 Kr. udbetalt, og de 18 Kr. maa tilbagebetales og afleveres til Statskassen. Jeg fatter ikke, hvorledes den højtærede Minister og dette Ting ville opretholde disse Tilstande, det forekommer mig i Sandhed at være ganske uværdigt for Staten at komme og kræve sin Del af, hvad der er indspillet til en fattig Familie. Det er saadant noget, der gør Love foragtelige og Statsmagten forhadet.

En Bestemmelse, som ogsaa blev indført under Behandlingen i Folketinget, vil jeg til sidst gerne omtale. Det er den Bestemmelse, hvorefter der skal opkræves Forlystelsesafgift af Sportsforevisninger, ved